

Arkadi Dragomoštšenko

Suomentanut Akseli Kajanto

Kuvaus kuvauksen perään
mikään ei pääty
päivä seuraa rinnakkaisesti lintua
pisara valuu helteen kuorta
juuret venyvät varreksi
tähdistöt juovat raskasta yötä pysähtyneistä oksista
Lisäys: silmäterien neulat
lävistävät kuvauksen verhon ja hukkuvat pölyyn

Viivyttellemme. Lehdet, kuivuus, hyönteisten puute.
Se on Pergamon muutosten friisi,
purkautunut fajanssi, varjot korvaavat silmistä puut-
tuvat osat.
Niiden mahti ei herätä epäilystä,
vaikka pöly syökin sankareita, pöly syö itseään,
pyörii auringon ja öisen säteen valossa –
ainoan, joka halkaisee ainaisen kirjaimen,
hedelmättömän taistelun ytimen... Jatkamme mat-
kaa.
Liikkumatta. Täällä se on tapana. Kuuluu asiaan.
Mitä ei sovi epäillä.

Hajotettu järvenjää.
Liian yksinkertainen syrjä sanottavaksi: kas –
aakkosten himmenneiden reunain repeämät.
Lintujen viestit ovat yksitoikkoiset,
mutta niiden aloitteleva tulkitsija
unohtaa ennen loppua, mistä luki.
Niin tänäkin keväänä etelä palauttaa parven parven
perään,
tänäkin vuonna ne palaavat etelänä,
kuin korvaus lumen alla hiekkakivistä,
joka hapuilee askelia;
jossain satunnainen marja;
sateenkaaret tummenevat alaspäin,
verbienvirroissa kulkevissa säikeisissä ajoissa.

Sara leimahtaa äänettömänä viiltona
järjestyksessä
Piikin kosketus liittää

välimatkan pilviin joutilaaksi vähyydeksi
jos etelään astuu. Yö saapuu juureen, juottaa teko-
makeutta.
Toki jos umpimähkään tuuli palavain jäteastiain
luona.

Piirteiden heikkeneminen

Nähdä tämä kivi päättämättömyyttä tuntematta,
nähdä ne kivet päätä kääntämättä,

nähdä ne kivet ja saavuttaa kiven kivisyys,
nähdä kaikki kiviset kivet auringon noustessa ja
laskiessa,

ajattelematta muureja tai pölyä tai ikuista muistoa,
nähdä ne kivet yöllä ja ajatella ampieisten haaveita
seoksissa

pitäen selvänä sitä, että ajateltaessa kiviä
niiden olemukseen ei tule lisää ei varjoa, ei kajastusta,
ei tappiota.

Nähdä samat kivet ukkosella ja nähdä
kuten Herakleitoksen silmäterät, joissa kiven välin-
pitämättömyys on tarkasti kuin sepeli.

Tarkastella vastaavuuksien luonnetta
turvautumatta symmetriaan. Kääntyä ja nähdä kuinka
kivet leijuvat yön siivillä,

ja siksi ne ovat ylempänä serafeja,
kivenä maahan lentäviä, ilmassa palavia, kuin liian
pitkät hiukset,

maahan, joka yhtenä erinomaisena hetkenä
laskeutuu viimeiseksi kiveksi ylenmääräisen aineen
perustuksiin,
kauanko vielä on merkityn hehkuttava rajalla huur-
teen hiilenä?
Niin kauan kuin kiven, joista pudotus näkee unta.

Aiemmin keväällä kattotuolien alla kiehuivat kuumat ampiaistertut.

Ennen keväällä varisi hiekka, sen kierteiksi kinosti tuuli,

tuhatsilmäinen kuin lumi tai kalliojumala, joskus ilmahyökkäysten haukka yhden kirjaimen aakkosten jatkuviin maihin.

Enää irvistyksenä reunalla, kasviperäisissä juonteissa, sokeana ruusuna, välähdykseen vangittu kristalli, kuin meren kaappaama saari.

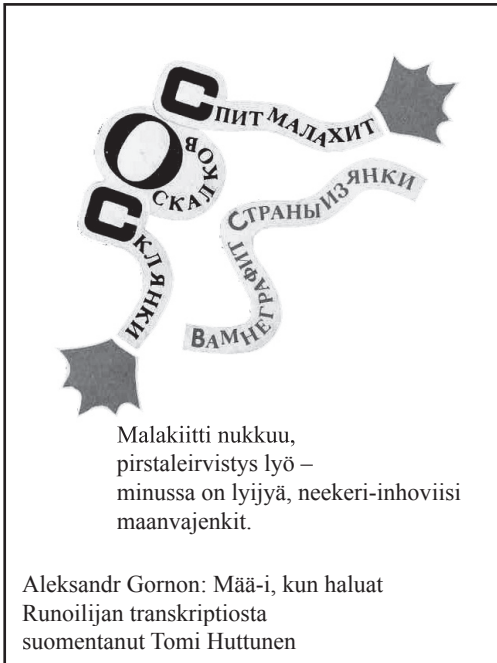
Kai maanalaisena ruohona virtaavan runojalan yllä, mutta kun astuu puoliintumisen piiriin, räjähdyksessä pistävään oksidiin.

Mikä se on? Kuinka käännettävissä?
mikä on menneisyyden määrä?
Mistä?

Peruste? Niin, en kuule: sellainen on heilurinjänne.

Silmämunan värinä.

Aavikon kapea purje.

Malakiitti nukkuu,
pirstaleirivistys lyö –
minussa on lyijyä, neekeri-inhoviisi
maanvajenkit.

Aleksandr Gornon: Mää-i, kun haluat
Runoilijan transkriptiosta
suomentanut Tomi Huttunen

Tornien luonnissa täydelliset voivat ylittää itsensä kaivojen pystytyksessä.

Tutkijat kääntävät käsitteitä:
kämmen, päiväperho, huulihalkeama,
lemmenkosteus, veitsen vähäisyys, jäljet
rakastettujen kosketuksesta – kuin tarpeellinen
lisäys
poissaolevien kielten tapaluokkaan,
ne ovat taas valinneet välttämättömyyden, kuin kuun
vaahdon
tai tulessa huimauksen, tai läpivedon
muodostumisen kukkivain päiden yllä ja kurjenmiek-
kain luona vedenrajassa,

pikemminkin näin: keisarin sormuksen jälki
hämmentyneen riisin siivillä. Enempää ei voi ottaa
lukuun.

Eikä laskea.

Noiden kaikkien mustien puiden viertä mataa nimi-
jono – saarni, jalava ja paju,
kaarna, kirpeys, aivoneste, liimatut kirjat,
talven päätyminen. Aamuisen uran viillossa niukasti
hehkuu suolaruutu.

Toiset, kuin avaisivat vuodeverhot, väläyttävät
varjon,
jonka spektri on niin painoton – keltaisesta kuu-
raan,

leijonan ja kullan leikkauspiste. On laitakaupungin
verkot asetettu pystyyn.

Keväisen maan väsymyksen määrä ei ole kuvatta-
vissa,
tuoksujen aavistusta

(porraskuilu. haukka. raput. katot).

Savun ennakointi, se uinuu Faiumin valossa,
ehkä vielä ilma – kuin laskennan alku.

Sattuma suosii taas sinua.

Minkä tyhjyyden aamu pukee meidät kaksi?

Ruoho on mitä kuollein ja vain etelästä
sokaisevat pilvisaaristot, taivaalliset saaret
ja puolenpäivän halkaisun alalta tuuli.

Tiedän, että vihaat ranskanosaajia.

sanoit tietäväsi, mistä se raha tulee
viininjuontiin vapaalla, pientareella ja jopa syön-
tiin.

Ja sitten on vielä Puškin. Mutta hänestä ne eivät
puhu,

kuten sinä, mutta tietävät tiedon olevan

vain kiertoliikettä leikkauspisteessä muistin
ja unoituksen.

Voi kuinka sielutonta puhua on siitä. Entä sitten?
Senkö vuoksi kuolet minua? Älä minua kuole ei
edes

siksi, mitä sanottu on, tarvitse ei, tieto onhan toista.
Se ei ole rahanpuute, ei paljas iho kämmenelle,
ei rahat siihen, mikä irtoaa kuin vanha
eristysnauha, kuin vanhuuteni, kuin
vaikenemiseni – tähän runoilijat jättävät erään merkin
ja lähtevät kevyin mielin juomaan.

Näin jumalat,
tässä oikeinkirjoitus on isoja kirjaimia vastaan.
Näin ajat, mutta sitäkö en kieliopin kehu minulle
suovan.

Vihaan “minää” joka istuu siinä, mitä kirjoitetaan,
kuin posliinikopioisen päkiän tikku pojalla,
joka tikkua poistaa. Tuuli ei niin, ettäkö voimakas.
Ei niin, ettäkö olisin rakastanut jotakuta, mutta
tarpeeksi

unohtamiseen: tiedon risteyksessä.

Kolmantenakymmenentenä ikävuoteni,
yövärtijän virassa,
istuin kuistilla kasvot lahdelle
ja katsoin lintujen kokoontumista,
kuinka ne kaarsivat paikan yllä,
jossa asetin kasvoni laskevan auringon suuntaan
ja istuin alakuloisena, kaljuuntuneena
kolmantenakymmenentenä ikävuoteni.

Monista syistä

Viidenkymmenenyhdeksän iässä savuke suussa
yhä kaljupana satuin taas kynnykselle
kasvot helmikuisen auringonlaskun suuntaan,
sen takana tuulessa rapisi herkästi yön enteissä
koirantähti,
esineitä oli koko joukko,
kukin pidempi kuin silmälle ripsi, samoin hohti
nimien estyneisyys, niiden erottamiseen
ei silmästä ole tunkeutumaan –
eikä edes tarvis – kuvasta jää esineen heiluri,
joka kuroo muistin.

Vaan heikkeni aurinko, sen vähättely levitti reikien
reunat.

Keltaiset lamput kytivät läpi, ja hymyilevät linnut
putosivat ruutuihin. Ääni jäi jälkeen,
eikä sitä sitten enää kuullut. Kopsis.

Eikä kyse edes ole siitä, sen toistamisesta,
mikä on selvää: ehkä pika-arvauksessa 59 vuoden
sisällöstä
muutamin säkein, joiden pohjalla tuikkii juokseva
lanka.

(Anteeksiannon ja läpinäkyvyyden velli;
saavutat laskemisen pään, saavutat kuolemattomuus-
den,
tali silmäluomien alla, sarveiskalvontulehdus,
sypressit, muistopäivät), –
säkeiden kertominen – paljonko jo? – älä lisää sa-
naakaan
edes ensitavuun, muistuttamatta uloshengityksestä.
Kuura on tunnustellessa kirkkaimmillaan. Ei hävit-
tävää,
korkeintaan lumi suussa – siksi ei ole puhuttavaa.
Ja kaikki kuin olla pitää. Jatkossa ei ole mieltä.
Monista syistä. Äläkä kysy, pyydän, minne muutin,
mitä otin mukaan,
kenelle kirjoitan kirjoitettuja, mitä konsteja suosin...
niin laveasti maailmassa vetää, ettei siinä ole paikkaa,
ei kuolemaa.

Ripottelemme kolikoita, kun vedämme rahaa tas-
kusta,
siitä kaikenkattavasta, jossa linnut
jos laulavatkin, niin emme me niistä pidä siksi.
Mutta katkaiset yhden kahdeksi.
Mutta laskostat äänen kolminkertaiseen vaikenemi-
seen, kolmeen kuuhun.
Mutta kannamme savuketta, kahvin otamme siihen
käteen,
jossa se jäähtyy, eikä sama kämmen koskaan
kenellekään soita. Mutta päivä on harmaa. Pilviä.
Mutta aurinkoa on vähän, kuin jyviä. Mutta puolus-
tuksia on enemmän,
kuin sitä sälää, joka peittää peräytymistien
pesimissaarella. Mutta paljon vähemmän lintujen
ääntä
on kuivilla olkapäillä – kuin jos mänty
ei enää tuntisi sateita, kartoja, kirvestä,
(iho – pisaroiden saaristoa) – vaan minua sen ver-
taa.

PS

Olit puun varjo
ennen kuin puuta oli

Anna Glazovalle